

naar en saadan Mening ikke kan komme til at udtale sig gennem Folkets Ordførere, det er hverken godt for disses Stilling eller for Folket selv. Vi vide, at de lavere Classer stedse i høj Grad ere tilbøielige til at tale om, at man kun behøver at staa høit i Samfundet for at undgaae Strafansvar; jeg mener derfor, at vi bør vise, at i Danmark hersker Loven endnu, og at Loven er over Alle og kan rømme Alle, og jeg tvivler aldeles ikke om, at den tilkommende Slægt og den danske Historie skal vidne, at vi i den Henseende have handlet Ret. Jeg troer aldrig, at den skal komme den Time, da det danske Folk skal sige, at dets Repræsentanter handlede Uret imod Ministeriet; jeg troer aldrig, den Time skal komme, da Ministrene, som den ærede Rigsdagsmand for Skanderborgs Amts 1ste Valgfreds henvegede til, skal kunne opnaae den Lykke at agtes for Martyrer. Jeg kender dog lidt til Historien, saavel den danske som andre Landes, men naar jeg tænker mig om, saa har jeg aldrig seet nogen blive Martyr for Tilbagestridtz; jeg har seet Mange blive Martyrer for Friheden, seet dem i Tusendvis, i Millionvis, men den ædle Martyrkrone er aldrig bleyet givet til Nogen, der har staaet i den despotiske Mand's Tjeneste. Fremstridets Mænd kunne blive Martyrer, Tilbagestridets i det Høieste Sonoffre, og til at blive det, er Brøden hos Oligarchiet af 26de Juli dog for stor.

Sonderby: I det jeg saagodtsom frafaldt der Ordet skal jeg kun udtale det Haab, at denne Sag maa blive fremmet saa hurtigt og kraftigt som muligt, og i det jeg udtaler dette Haab, knytter jeg hertil det andet Haab, at dette maa opfylde en stor Deel af det taalmodige danske Folks Høielse. Jeg troer vistnok, det ikke er formeget at sige, at det danske Folk er mildt og taalmodigt, men jeg troer dog virkelig ikke, at det just skulde være af det Slags Folk, som vilde gaae tilgrunde af bare Taalmodighed. Jeg skal aldeles ikke miskjende den ædelmodige Høielse, der har ledet Rigsdagsmanden for Skanderborgs Amts 1ste Valgfreds (Lutein), til at være de Svages Forsvarer. Jeg kender nu ikke saa nøie til Lovene, men hvad jeg veed i Almindelighed, det er,

at Enhver, som bliver bragt til Bettestaven ved egen Skyld, han pleier i Almindelighed at ligge paa sin Gjerning. Skal der virkelig soles Medlidenhed med ham, da er det vistnok ikke, naar det tillige er paa Andres Befordring, han har handlet saaledes, at han kommer til Bettestaven, thi er det Tilfældet, saa troer jeg, at man i Almindelighed søger at drage ham til Ansvar, og jo højere de Mænd ere stillede, der saaledes søge at omgaae Loven, jo større troer jeg ogsaa Ansvaret er, og jeg troer virkelig ikke, at vi have haft noget større Exempel paa det Slags Ansvar, end vi have i det afgaaede Ministerium. Jeg skal indskrænke mig hertil og endnu engang udtale det Haab, at Sagen bliver fremmet, for at Rigsdagen kan hævde, ikke alene sin Bevillingsmyndighed, men ogsaa den constitutionelle Myndighed.

Tienroth: Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Morad) har sagt, at vi have gjort os al Flid, at vi have søgt at høre af det aftraadte Ministeriums egen Mund, at der ikke var nogen Grund for disse Udgifter, at vi have gjort os den størst mulige Flid for at komme Sandheden saa nær som muligt. Jeg tvivler ikke om, at Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds virkelig mener alt det, men jeg troer, at vi bør undgaae Skindet af at ville berøve de aftraadte Ministre Leiligheden til Forsvar. De kunne endnu fremsføre deres Forsvar for Rigsraadet (Latter), de kunne endnu fremsføre deres Forsvar for Rigsretten, vilde jeg sige, og de Herrer kunne lee saameget de ville af den Feiltagelse, det kan hændes Enhver, at han fortaler et Ord. De afgaaede Ministre kunne endnu fremsføre deres Forsvar for Rigsretten; jeg troer ikke, at de afgaaede Ministre have anseet den hemmelige Comité, som modtog deres Forklaringer, for den Ret, der skulde undersøge Sagen eller dømme dem, og i det Lys forekommer det mig, at Sagen igjen blev omtalt af de Herrer (Nei!). Ja er det ikke Tilfældet, saa ere vi jo enige (Latter). Ja lee kun, men saa vil deraf dog følge, at dersom Rigsretten finder, at de Oplysninger, hvorefter vi have nægtet Bevillingen, ikke ere